

LA CIVILITAT DAVANT

El grandios miting de les Arenes... que s'hauria celebrat si fos certa la normalitat de què tantes vegades ens ha parlat Berenguer

SAMBLANCAT, PEIRO I GAS SOL

(Fotos Cases)

El cas Macià és un advertiment. L'any 1920, després de l'assassinat de Layret, vingué l'època fàtica de la llei de fugues i de la pacificació, que regà amb sang els carrers de Barcelona.

L'any 1923, l'assassinat de Seguí constituí el pròleg del cop d'Estat. El segrestament i la deportació de Macià fan preveure ara el que es prepara a l'ombra per destruir-nos i anihilar-nos.

El perill és terrible. Cal que ens defensem. Posseïm forces suficients per a desbaratar el pla feixista que s'ha preparat. L'acció resolta, ferma, decidida, dels treballadors de la ciutat i del camp pot i ha d'èsser la muralla davant la qual s'esclafin els escamots enemics.

Preparem-nos sense perdre un moment per a la defensa i per a l'atac.

Formem el Front Únic
Via fora el feixisme!

Parla Angel Samblancat

Avui és un dia que, com mai, sento no ésser boxador per a ballar-me a cops de puny amb la inèpcia dels que manen.

Pensàvem que la niciesia infinita del senyor Orbanja no es podia despassar ni igualar, i amb estupor veiem que hi ha qui s'apressa a recollir la successió i fa oposicions a la vacant de l'estrany monopoli.

El cas Macià més que indignar fa riure. Fa riure la ximpleria dels qui d'un fet senzill, que era certament un episodi lamentable, però que mai no fou ni molt menys un mal sense remei, n'han fet un careró sense sortida i un problema insoluble.

Així el caos que va desencadenar al catastòfic capítol de la terra del bon vi no hi ha qui l'aturi, ni qui adobi l'estrall causat per aquell poltre foll.

I potser això és el millor que podem desitjar. Potser només era això: que ens mancava.

D'aquesta manera, sense posar-hi de la nostra part gairebé res, ens hem trobat Espanya convertida en un volcà, en una enorme plaça de braus, en un estadi immens on les descàrregues de la paraula irada tronon i xiulen sense interrupció i on veiem el públic electritzant els oradors, i no a l'inrevés com era clàssic, i no escoltant-los si no pugem a la tribuna amb la xurriaca a la mà, amb les butxaques plenes de coets, pedres i tota mena de projectils.

L'anarquia des del govern produïda i escampada absurdament culminà en l'expulsió del venerable patrici de Les Borges.

Abans no hi havia dret nacional: Primo el va suprimir per article de luxe. Ara no hi n'hi ha tampoc d'internacional privat ni públic.

La dictadura ho ha trepitjat i esmicolat tot. Ni Constitució, ni Parlaments, ni Corts de justícia, ni llei local tenim a Espanya. Res de jurídic resta en peu a casa nostra. Primo de Rivera va fer el buit absolut a les armilles i a les consciències.

D'un cop de sabre llança fora de la legalitat la dinastia borbònica. Sense pressupost votat per la representació del país, els seus que cobra la burocràcia són usurpats. Totes les autoritats són il·legítimes i no se'ls deu obediència.

Això és la revolució des de dalt, que els revolucionaris no havien sabut fer des d'abaix, a les barrícades i al carrer.

Això és Xauxa. Els cànids subversius, que somniaven amb enderrocar tot l'existent, es troben amb què l'existent s'enfonsa i s'enfonsa sol. Millor. Menys feina per a nosaltres, per als enemics del "statu quo".

Menys o més, segons com es miri. Però quan els conservadors fan d'anarquistes, els insurgents hem de fer de conservadors i d'homes d'ordre. Quan els dirigents perden el cap, l'equilibri, l'autocontrol, la confiança en ells mateixos, és quan els dirigents han de penir més sentiment de la responsabilitat, més seny i més ponderació.

La nostra feina, en efecte, en

Senyor governador civil:

¿Vol ver el favor de dir-nos si hi ha o no hi ha garanties?

Francament, fins ara no ho hem pogut aclarir.

aquests moments crítics és delicada. Un poder dissolvent ha enrunat i ensorrat en sis anys deu segles d'història. Una situació suïcida prossegueix l'obra de destrucció.

I bé: nosaltres hem d'aparar els plats trencats. Hem de tornar les aigües al vell molí. Hem d'ordenar el caos. Hem de fer tasca constructiva. Hem de crear l'ordre, l'ordre nou; fer el miracle que surti l'ordre del desordre. Hem d'instaurar una legalitat, una normalitat indestructible; un estat de coses a Espanya i a Catalunya, on la inòcua infàmia comesa amb En Macià sigui per sempre més impossible.

Parla Lluís Companys

Ciutadans: El dia que van celebrar a Belles Arts el miting pro-presos i amnistia, referint-me a l'entusiasme desbordant de la multitud i als enèrgics discursos dels oradors, ja vaig dir que tot allò era molt fallaguer, que era molt necessari, perquè cal despertar l'àle sentimental perquè la protesta prengui dins l'ànima del poble, però que, si no es feia res més les arbitrarietats començarien de nou l'endemà. I en efecte, ciutadans, no tan sols s'han repetit les arbitrarietats, sinó que s'agreu-gen amb l'escarni al dret de gent en el cas insòlit de l'avi venerable, santa figura de dignitat humana, que es diu Francesc Macià...

Temia jo que aquest miting no es pogués realitzar. Ho temia fins a

que va oferir el miting de Madrid. Que vegin els medis socials més temerosos que el poble gaudeix de la majoria que li dona dret a un règim de democràcia.

La suspensió del miting hauria estat la clara manifestació que l'única perturbació permanent, envilidora i perillosa és la continuació d'un govern de dictadura i d'allò que aquest govern tracta d'aguantar... Amb la suspensió del miting no hi hauria hagut més remei que anar a cercar l'ordre per mitjà del desordre, únic camí que ens quedava lliure.

Companys: Saludem els oradors de fora de Catalunya, i que portin a terra de Castella, en aquesta hora de solemne comprensió, la seguretat que Catalunya lluitarà a vida i mort per la llibertat d'Espanya.

Parla Joan Peiró

Ciutadans, poble de Barcelona! Altra vegada ens trobem reunits en magnífica i humana assemblea per demanar el que ningú no té dret a negar-nos: l'alliberament dels presos polítics i socials, la tornada dels exiliats i la tornada també de les llibertats individuals i col·lectives, amb el restabliment de les garanties constitucionals.

En reunir-nos avui, per altra banda, ens guia una nova finalitat: el no permetre que prosperi el precedent vergonyós, innoble, que els governants d'Espanya volen establir

Ajuntaments i Diputacions de Catalunya, Ateneu de Barcelona, Col·legi d'Advocats, Foment del Treball, Cambres de Comerç:

No és un cas de política. No és tampoc un afer electoral ("La Veu"). És un cas de dignitat ciutadana.

Encara no ha presentat la dimissió el governador civil de Barcelona.

En una setmana de supressió de censura, han estat processats i recollits per la policia "La Publi", "La Nau" i "Solidaridad Obrera". (Continuarà). A "La Veu" riuen...

segresten els cavallers d'un Ideal i que els expulsés de la seva pròpia terra, com s'ha fet ara amb aquest home íntegre i venerat que es diu Francesc Macià, mentre omplen de consideracions i d'honors éssers repulsius i repugnants, aquests homes tètrics, fàtides, que han de viure embolicats per una visió de crims i de sang?

No podem ni haver d'esperar-ne res.

Hi ha una raó perquè els nostres presos abastin l'alliberament: el responsable de la desfeta d'Anual continua en l'irresponsabilitat; els responsables de les immoralitats i de totes les relaxacions de la dictadura no són encara a presidi i van per arreu d'Espanya provocant les iras civils, i els que han palestat un escandalós manament a l'article 513 del vigent Codi penal encara tampoc no són a la presó.

Si els uns són irresponsables, els altres també han d'ésser-ho.

Però no esperem la llibertat dels nostres presos, ni el restabliment de les llibertats públiques, ni tan sols una reparació a la ignominia comesa amb Francesc Macià. I molt menys hem d'esperar-ho si tota la nostra actuació és limitada a una actuació pròpia dels pidolaires.

Ciutadans, poble de Barcelona: Jo us he parlat més del que havia de parlar-vos, i acabo dient-vos que el poble i els homes dignes de dir-se'n no han d'esperar res més que allò que ells mateixos, per la pròpia mà, sàpiguen prendre's i imposar-ho al carrer.

Ni una paraula més.

Parla Manuel Carrasco i Formiguera

El cas Macià comporta el desvergonyiment descarcat característic de l'arbitrarietat, cristallització de tota dictadura.

Després de la consumació i del manteniment d'aquesta violació escandalosa dels principis més elementals del dret, no serà dignament possible tolerar que es parli, ni que sigui amb el to d'ironia que caracteritza tota l'actuació del Govern que gaudim, de la tantes vegades invocada "normalitat jurídica".

La dictadura passada tenia almenys l'avantatge de no amagar-se al contrari — de fer ostentació del seu pregon desprecí envers tota idea de llei i de dret. El dictador i els seus satèl·lits provincials i locals, davant dels textos de les lleis clàndament invocats per alguna víctima, somreien olímpicament, declarant sense embuts que això de les lleis eren coses del "antiguo régimen". La dictadura actual, després de tant gallejar de respectuosos amb el dret, ha gosat oferir al món l'espectacle mai registrat en la història de segrestar i bandejar un ciutadà reclamat pels Tribunals.

No hi ha dubte que Sánchez Guerra, detingut a València després del seu fracassat intent de revolució, feia tanta nosa a Primo de Rivera com el nostre volgut patriota Macià pogués fer-ne a Berenguer; en canvi, Primo hagué de passar pel sorollós

LLUIS COOMPANYS

última hora, amb tot i que l'autoritat governativa havia declarat que donava el permís. Tots sabem quantes han estat les rectificacions del general governador, que va declarar fa pocs dies que ja s'havien restablert les garanties constitucionals. (N. de la R. — En aquest punt, és possible que els assistents al miting d'ahir haurien rigut de bona gana.)

Es ben cert també que el cap visible de la dictadura, general Berenguer, repetidament ve declarant que la normalitat de la llei va pel seu camí i que es reposaran les llibertats constitucionals, que foren conquerides a través de cruentes lluites i que ens han estat arrabassades en una hora de covardia i traïdora agressió, feta amb premeditació, nocturnitat i alevosia amb el consorci candelós de la primera magistratura de l'Estat i elements que haurien d'ésser els primers servidors de la nació que els té organitzats i armats per defensa.

Jo he dit ja a molts llocs: som pròdigs del verbalisme, som uns xerraires que estem donant la sensació de no ésser capaçs d'altra cosa que de fer discursos, i quasi sempre de fer discursos dolents. Jo repetixo ací que la llibertat dels nostres presos, que la tornada dels exiliats i el restabliment de les garanties constitucionals ja no havem de demanar-ho més: són dret que ens els hem de prendre amb actes i al mig del carrer.

D'un règim on resten incommovibles els perjurs, ¿què podem esperar-ne?

¿Què podem esperar-ne d'uns governants que empresonen els obrers pel sol fet d'ésser intel·ligents i d'ésser un destorb al carrer? ¿Què podem esperar-ne d'uns homes que

NOTA: Aquest miting s'hauria pogut celebrar si els seus organitzadors haguessin estat de la U. M. N. Exemple, Bilbao...

L' "AFFAIRE" MACIÀ

Maurín, Samblancat, Companys, Rovira i Virgili, Serra i Moret, Carrasco Formiguera, Ventura Gassol i Aiguader parlen al poble de Catalunya

El Govern ha pres a Bilbao totes les mesures necessàries perquè fos possible la celebració del miting de la U. M. a Bilbao.

El Govern ha pres a Barcelona totes les mesures necessàries perquè fos impossible la celebració del miting que el poble volia i esperava.

El governador civil de Barcelona encara no ha dimitit.

Dies enrera, el poble de Manresa va fer, en massa, una petició a l'Ajuntament. ¿Ha estat atès el poble de Manresa?

procés i per la justíssima absolució del prohom espanyol, i Berenguer, voltat de consellers més o menys fantasmes i amb col·laboracions tan brillants com la del nostre "Ponci", ha superat la llegenda desapareixent primorivista i s'ha cobert de glòria.

La seva gesta ha estat, però, fecunda per a la nostra civilitat; el nostre poble, tantes vegades insensíble, ha acusat ara virilment la fuetada rebuda al mig del rostre; atraient la simpàtica, la nobilíssima figura del patrici símbol de l'ideal pur, ha realitzat el miracle de desvetllar els catalans, i confiadament hem d'esperar que aplegats tots en la protesta irada no deixarem anar ja les mans fortament agermanades fins a veure lluir l'estel que ha guiat tota la vida del patrici exemplar.

Parla Serra i Moret

De totes les solucions que el Govern podia donar al "cas Macià", la més original, la més inopinada, és la del segrestament i la deportació. No és pas que sigui un procediment de nova invenció per a desfer-se de les persones "perilloses"; al Turquestan, pels voltants de Larraix, i a l'Indus en algun barri de Chicago, aquest sistema dona resultats excel·lents. Però no tenim notícia que l'hagin adoptat encara els governs regulars dels Estats constituïts a base de persones naturals i de persones jurídiques.

Ens guardarem prou bé d'invocar la Constitució i els drets de l'home i del ciutadà. Reconeixem que tenim el defecte de considerar cada cas a la llum de la llei, dels precedents històrics i del judici recaigut en ocasions semblants anteriors. Quan aquests elements no existeixen, podem remuntar-nos a la nostra consciència tribal. No trobem indicis que un nucli d'homages que constitueixen un organisme civil, per elemental que sigui, liquidi, sense formació de causa, amb el segrestament i l'extradició, les possibles responsabilitats d'un membre de la comunitat. L'any 1215, els nobles d'Anglaterra ja varen assegurar-se amb la promulgació de la "Carta Magna" que mai no fossin possibles aquestes aberracions.

A Espanya tot és possible. Segons com es miri, hauré de convenir que Macià ha estat una persona afortunada. Quants que han estat col·locats en un auto no han arribat mai a casa llur, ni a Bèlgica, ni a cap frontera geogràfica! Quants han estat endreçats reixes endins sense cap pregunta, ni amonestació, sense que poguessin dexifrar l'enigma, i un dia — els més venturosos — han vist obrir-se les portes i s'han trobat en ple carrer, sense saber si estaven lliures o si seguien presos, sense que ni aleshores ni després pogués explicar a ningú, ni a ells mateixos, la causa d'aquest singular episodi de la seva vida! Ací tot és providencial, tot és incert, tot és imprevisible. No sabem quan ni com delinquim, ni si delinquim, ni el que hem de fer per no delinquir. Ja ho deia aquell reclus de la fàula: "Aqui se vive de milagro". Si la voluntat omhímoda, secreta, miste-

riosa, que existeix per damunt dels nostres destins humans i civils és plaguda de deixar-nos en pau, hem fet sort. Si no, paciència! No hi valen amulets ni escapularis per acreditats que siguin. És pura casualitat. Topa a qui topa.

No tenim interès a exagerar la nota. Tampoc no tenim voluntat de discutir els "encerts" del Govern. Tenim idees molt simplistes i entenem que un govern executiu no és un tribunal, ni un definidor, ni exerceix cap mena de sacerdoti. Ha de limitar-se a fer complir la llei, i, sobretot, ha de complir-la ell mateix. No és cosa d'inventiva o d'improvisació. Per això la missió d'un govern regular no reclama inspiració ni està molt subjecta al fat, ni pot tenir molts encerts ni desencerts. Complir i prou, aquesta és la norma. És cosa senzilla, més encara per un govern que vol restablir la normalitat jurídica i l'imperi de la llei.

El "cas Macià" indica que la llei no és complex, i que la legalitat continua en suspens. De qui és la culpa, dels ciutadans o del Govern? El cas no ofereix cap dubte, i per això no ha d'estranyar al Govern que homes de les més diverses opinions es posin al costat de Macià i aixequin com un símbol la seva figura venerable. És clar que abans que Macià hem tingut víctimes a centenars, víctimes anònimes, víctimes humils, el sacrifici de les quals commovia les pedres. És clar que si ens haguéssim aixecat alesh-

meter que tot allò havia acabat i que tornava la pau i la normalitat. La pau i la reparació que ens oferien els poderosos no l'hem vist enlloc i a darrera hora no s'hi pensen gens en pluri-nos amb una altra arbitrarietat que és treta una ofensa al poble català. Mentre no es castiga cap dels contrarurs dels homes de la dictadura, mentre ni tan solament s'investiga i prou nota de les denúncies contra l'qui contradiu tota llei i tota norma civilitzada, es prenen mesures extraordinàries, inèdites i insolites, en tota constitució civil contra un home excel·la i que encara l'esperit protesta-ri i viril del nostre poble.

En Francesc Macià és alguna cosa més que un home per a tots nosaltres, és el símbol de la nostra reivindicació, aquesta reivindicació que no culmina solament en les nostres llibertats, sinó també en el retorn dels presos i exiliats socials i polítics.

Estic segur que cap dels oradors pretendrà convèncer-nos perquè per endavant sap que estem convençuts. Tots aquí no representem més que un poble que fa acte de presència en sentir-se conscient dels seus drets, els més alts i els únics que poden dictar la llei. Si aquesta presència, ordenada avui, solemne per la seva grandesa, no és atesa, caldrà, amics, que anem pensant en recabar aquests drets innegables d'un manera més eficaç i signem rip i ventada que tot ho envaeix i tot ho escombra d'una manera violenta.

En protestar per l'atemptat contra En Francesc Macià, en exigir una ve-

pot. Si una vegada a un home el porte. d'aquesta manera a Perpinyà, una altra vegada el poden dur qui sap a on, potser a un d'aquells llocs dels quals mai més no es torna.

El cas Macià vol dir que els ciutadans, i especialment els ciutadans catalans, no tenen avui la protecció de cap llei, i que poden ésser fets fonèssos per procediments més o menys cinematogràfics. Així, un home, un ciutadà, un català, pot ésser declarat inexistència damunt la terra de Catalunya.

... pot tenir més dret a viure damunt la nostra terra que els catalans que més l'estimen? Al contrari, hi ha ací una altra gent — i gent catalana —, a la qual pot ésser aplicada aquella roent frase de Pi i Margall: que la terra d'ella pàtria, no la mereixen ni per sepulcre!

Parla Ventura Gassol

Ciutadans. Mai com avui aquesta paraula m'havia cremat tant els llavis. Ciutadans de què? De quina ciutadania? Ací no hi ha més ciutadania que la dels senyors que manen, no pas assistida per cap dret, ni regulada per l'exercici de cap deure, sinó filla directa de la usurpació i generadora de tota violència. De la ciutat de Déu que unia els seus elegits hem revertit a la dels homes que estrangulen el germà i de la dels homes hem caigut a la dels llops. A l'abraçada germanívola ha succeït l'urpada criminal i a l'òscul de pau la mossegada al coll, encenent la guerra més cruenta en els esperits.

Tot això representa l'expulsió del cabdill de la dignitat, el nostre Francesc Macià que venia a defensar la seva, la nostra ciutadania, presentant-se davant els jutges que no han tingut el coratge de fer-li justícia.

Per ventura en tindrien per a fer-ne als que Francesc Macià venia a assenyalar amb el dit del que acusa, maldament hagués hagut d'alçar-lo del fons d'una presó inclement i apuntar els més alts setials dels governs d'Espanya?

«O és que els que havien de fer justícia han volgut inspirar-se en el sentit d'aquella declaració del cap del govern, en proclamar que els delictes de Francesc Macià eren de tanta importància que no podien amnistiar-se?»

Però, llavors, en tenir-lo a la mà, si delictes tan greus havia comès, per què no el castigaren? Per pietat, com algú mal intencionadament ha insinuat? No; mai com en tractar-se de catalanistes si són obreristes, ha resat millor aquell adagi: "per pietat els pengem".

«Com, si tan compassius són, aquest sentiment no els obrí els ulls davant l'arbitrarietat que representa la llei d'excepció amb què excolgueren Francesc Macià de l'amnistia? No, no; de pietat ja no els en queda per als altres. Se l'han gastada tota per a ells en exigir al poble que no parlés, ni de lluny, de responsabilitats.

Ciutadans, ja és hora de no acceptar simulacions ni sarcasmes de bons sentiments d'aquells homes i institucions que ens neguen la justícia, ens expolien dels drets més elementals i avui s'ensangonaran amb els uns i demà s'ensangonaran amb els altres.

No deposem l'actitud que avui hem pres de protesta, sentint-nos acompanyats de tot Catalunya, i que sigui ella, no la fi, sinó el començament de la nostra dignificació.

El govern mateix ens ha donat la senyera. En la figura exemplar de Francesc Macià, ferit, no simplement el catalanista, sinó l'home, el ciutadà, ens ha fet revivir totes les vexacions que hem sofert i que seguim sofrint.

En ell culminen totes les seves arbitrarietats i per això ha tingut el do de congregar els homes de les diverses tendències polítiques i socials al seu entorn, i que avui és el punt de partida que podria dur-nos al terme de la llibertat i de la justícia que tots anhelem.

No podia trobar un millor aglutinant el Comitè pro-libertat que el que Macià, avui, representa. Per la

"A B C", "La Nación", "La Veu" i "Diario de Barcelona" han estat, davant el cas Macià, els únics diaris de la Península que s'han posat d'acord... D'acord a provocar la repugnància i la llàstima.

AIGUADER, CARRASCO I MAURÍN

(Fotos Cases)

llibertat, un dia, trencà l'espasa, primer home i ciutadà de Catalunya que militar; per la llibertat fou el primer i el darrer, el més aferrissadament fidel dels solidaris catalans; per la llibertat defensà, el 1917, que aquella història Assembla de parlamentaris havia de constituir-se en convenció; per la llibertat, el 1921, s'oposà a l'estatut d'autonomia, no disposat a acceptar la imposició de cap nou virrei; per la llibertat, un dia, es retirà del Parlament espanyol, tirant-li abans en cara que "el que havia d'ésser el pa-

lau de les lleis era la cova de la farsa i de la mentida"; per la llibertat crea, un dia "Estat Català", s'oposà, un altre, a la dictadura i, un altre féu la gesta, malauradament fallida, de Prats de Molló, i per la llibertat venia, ara, a presentar-se al jutge. I, avui, em plau recordar-vos que ell en tots els seus actes i manifestos sempre ha dit que aquesta llibertat política que ell persegueix ha d'anar acompanyada de la justícia social, sinó, malagunyada fóra una gota de sang que es vessés.

El primer propòsit que tingué tam-

bé ell en el primer moment quan ens creïem tots compresos en l'amnistia — ho digué en declaracions fetes a la premsa — fou el de venir a treballar per l'amnistia dels presos socials. Això em fa creure que la constitució del Comitè pro-libertat i la finalitat que ens hem imposat, li haurà obert el cor a tota esperança. No el decepcionés, que decepcionant-lo, ens decepcionariem nosaltres mateixos, fent-nos indignes dels ideals de llibertat i de justícia, sota els quals ens hem conjurat.

ROVIRA I VIRGILI

res, el cas de Macià no hauria estat possible! Però en aquest instant de redreçament civil, Macià encarna dignament tot el martirologi de la llibertat, i en ell es vinculen totes les reivindicacions humanes i civils del nostre poble, eternament vexat i implacablement perseguit. Sigui Macià el nervi simpàtic que desvetlli la nostra sensibilitat col·lectiva i que siguin els seus nobles cabells blancs els primers reflexes de l'albada de la nova ciutadania. Fem-nos dignes de poder escoltar dels seus llavis purs el perdó d'aquest gran pecat d'indiferència i de mesqueria que com estigma ignominios portem al front, i deturem des d'aquest moment el curs de la història infamant. Macià és Catalunya, és la llibertat, és la història nova que tot just comença!

Parla Jaume Aiguader

Ciutadans: Més que les paraules, l'acte més gros d'avui és l'aixecament d'un poble en protesta de la llei befada. La verbositat, per molt excel·la que sigui, per molt que relleixi i emocion, no serà tan eloqüent com aquesta agitació amb la qual ha reaccionat tot Catalunya. I aquesta agitació i nerviositat del poble ens avisa que més que hores de paraules és hora de conducta.

Durant set anys ens han colpit dissorts i arbitrarietats. Un dia ens pro-

gada més l'alliberació dels presos polítics i socials, en voler el retorn de les llibertats ciutadanes, signifiquem avui que la sobirania ha de passar al poble i que estem disposats a conquistar-la per tots els mitjans. L'exemple de la violència no ha estat el poble qui l'ha donat primer i qui s'ha cocolat-fora la llei ho pot exifir als altres el seu compliment.

Parla Rovira i Virgili

Ciutadans: Ara sí que té plena aplicació actualíssima aquella dita popular del nostre poble: "hostes vindran que de casa ens treuran". Francesc Macià, català catalaníssim, homesímbol, ha estat llançat de la terra catalana com un fard de mercaderies. I això s'ha fet sense donar-li estat oficial, sense cap tràmit reglamentari. Oficialment, Macià no ha vingut a Catalunya, ni n'ha estat tret. Tota la història de l'automòbil que el dugué, segrestat, carreterat enllà, és, davant la veritat oficial, una fantasia dels reporters, fins dels reporters fotogràfics, que es veu que han sabut confeccionar tot un rengle de clixés amb truc...

Aquest caràcter extralegal, extraoficial, és el més greu i inquietant que hi ha en l'afar escandalós. El segrestament de Macià no ha estat mat i alment tràgic; però recorda massa uns altres segrestaments famosos que acabaren tràgicament, com el de Matteotti i el de Kutie-

LA RAMBLA DE CATALUNYA és, avui, l'altaveu que fa sentir a la ciutadania la paraula dels oradors que ahir no pogueren parlar — perquè no se'ls deixà parlar — a Les Arenes. Per tal que els seus parlaments tinguin la màxima difusió, demanem als lectors que, després de llegir el nostre número d'avui, el cedeixin a un amic, i aquest a un altre... Així aconseguirem que cent mil ciutadans escoltin el que trenta mil no van poder escoltar. Val la pena.

...Però com que l'organitzador era el poble de Catalunya, no s'ha pogut celebrar. Es el "fet diferencial"

informació del cinema

L'any 1930 i l'any i 1931

D'ençà que el món és món, i els humans han anat deixant en ell els senyals dels seus costums i de les seves passions, l'home ha lluitat per assolir els seus ideals de Glòria, Amor, Riquesa, Pàtria i Religió.

D'aquesta lluita n'han anat ressortint les civilitzacions, i encara que amb les mans sagnants de sang fratricida, la satisfacció de l'ambició en l'home ha estat prou poderosa per fer-li oblidar tots els béns reals per engrisar-lo amb el possible futur de noves conquestes i nous triomfs.

Des de començaments del nostre segle els lluitadors de la ciència i les arts donaren un nou motiu de discussió i una nova expressió de bellesa artística al món. Des d'aleshores han anat sortint adeptes per a lluitar sota la bandera d'ombres i llum que aquell nou i esplendorós invent flamejava, i — d'aquí ha estat un pas endavant i una lluita més agitada, no entre detractors i defensors — els primers foren aviat tan poca, que la lluita es féu inútil — sinó entre els mateixos defensors.

Lluita entre germans, però que no tenia les tràgiques conseqüències de les que tenen per motiu de defensar els avuls trágics ideals de Pàtria i Religió, sinó lluita pel perfeccionament de les visions artístiques. Lluita entre els que es disputaven la simplicitat del públic i la major estilització en l'art. L'art cinematogràfic, part del nostre segle,

aviat tingué guerrers que el posaren vencedor en totes les terres i portaren de llunyans països els costums i les bellesa de la naturalesa.

Quan els artistes encara sentien la satisfacció del triomf, quan les editors començaven a acostumar-se a les preferències del públic, quan el públic començava a comprendre l'esforç que uns i altres feien per la seva satisfacció i pel seu esbarjo, tant artístic com mental, els grans inventors han començat una nova i impietosa lluita.

Actualment estem en el més dur d'ella. Tan bon punt la lluita ha començat ha posat un aspecte de ruïna que fa preveure que la innovació de donar paraula a les pantalles, millor dit, a les ombres de les pantalles, arribarà a transnòrmar el món i tota els principis artístics en què l'Art Setena havia basat el seu prestigi d'Art.

Actualment tots els grans locals tenen pantalla sonora. Tothom està preparat amb les millors armes per a lluitar pro-sonorisme. Algun, però, que altre local ha continuat fidel a l'antiga expressió artística esperant indubtablement que el triomf definitiu li assenyalarà el camí a seguir.

Les editors treballen perquè aquests grans locals puguin donar al públic obres d'art que superin les de la vella modalitat, i el públic espera, discuteix i lluita men-

talment per la nova i per la vella modalitat cinematogràfica.

La temporada present, que inclou part de l'any que està a les aca-balles i gran part del propiement any 31, està dedicada al cinema parlat, sonor i sincronitzat. El material ha arribat ple de nous interessants, carregat de vete's sions artístiques i amb uns fums que són realment encoratjadors per al públic. Tots han seleccionat el millor del millor per a donar-ho com atri-but a l'àrbitre d'aquesta lluita de milions, d'on la paraula i el silenci n'han de sortir un o altre triomfant.

Noms famosos, títols interessants, novetats embriagadora. Renovació de valors interpretatius, revelacions fantàstiques d'homies i dones que corresponen més completament a les nostres il·lustracions imaginacions, o bé decauran per complet del lloc glori-ós on el mudisme els havia col·locat.

Nosaltres, però, no som en aquesta lluita per l'art i l'avenc de la ciència simples espectadors. S'espera de la nostra capacitat un ajut, i aquest ajut tant l'espera de nosaltres el públic com les editors i les em-preses.

Bon any sigui de bé. Benvinguda sigui la lluita dels ideals de l'Amor, la Glòria i la Riquesa, ja que els de Pàtria i Religió tan mal record del-ixaren entre els humans. Cinema so-nor, cinema mut.

Estem segurs que el públic, amb la seva sensibilitat col·lectiva i única, donarà la desitjada Glòria a l'art que

millor respongui a les necessitats de la vida moderna i que millor parli, tant si és amb paraules com sense, al cor de la humanitat.

P. VENTURA I VIRGILI

CINEMA

AQUESTA NIT, A LES DEU:
ESTRENA
AMOR AUDAZ
pel·lícula parlada del tot en espa-
nyol, per ADOLPHUS MENJOU, RO-
SITA MORENO, RAMON PEREDA
i BARRY NORTON.

CINEMA PARIS

AQUESTA NIT, A LES DEU:
PROGRAMA SONOR
REVISTA GAUMONT - PERIQUITO
ENAMORADO - ATRACCIO NELSON
l'èxit del super-film
INMORTALIDAD
per Claire Rommer i H. Stuw.

ROSSELLO CINEMA

Rosselló, 257 - Tel. 76110 (entre Passa-
del Gràcia i Rambla de Catalunya)
Aquesta nit, èxit del grandios pro-
grama: Nocturni, Comedies: EL AS DE
LA BOLSA; Gran èxit de LA LEGION
DEL AIRE, emocionant cinedrama de
l'aviació civil, interpretat per ANTONIO
MORENO, BEN LYON i MARIA SUE-
PER. — Diari, preu, tarda, i pla. Nit,
1/25. Totes les nits, orquestra Six Me-
lodian's Jazz, Dilluns, obsequi amb jo-
guines per als nens.

CONCERTS

Palau Música Catalana
ORQUESTRA PAU CASALS

Dijous, 6 d'octubre, a tres quarts de
dau del vespre. PRIMER CONCERT de
tardor, dirigit per l'eminent mestre
francès

VINCENT D'INDY

Obres de RAMEAU, DESTOUCHES,
CESAR FRANK, RAVEL i D'INDY. Pri-
mera audició de la SEGONA SIMFONIA
d'aquest compositor.

Ajunt. dilluns, ha començat el despatx
de localitats per a aquest concert i so-
gueix obert l'abonament al magatzem
de música Unió Musical Espanyola, Pas-
saig de Gràcia, 54 (camí de Aragó).

parlem-ne

Una important revista americana
dedicada al cinema diu: "Si la fa-
mosa pel·lícula muda de Chaplin
(hurra per Chaplin) obté el triomf
que s'espera — i l'obtindrà — tan
bon punt s'exhibeixi, nosaltres, vells
admiradors del mudisme, n'estarem
contents, i segons referències de gent
interessada en l'assumpte, la torna-
da del cinema mut no estarà lluny."
Pel que es pot capir, no tot són
entusiasmes respecte a les "talkies"
a Hollywood...

... és cosa sabuda que Ronald Col-

man i Will Powell tenen aversió pels
repòrters i entrevistadors, però en
canvi és curiosa la proposició que
per tal d'alliberar-se d'ells ha fet
Georges Bancroft, dient que: "Si em
deixeu tranquil i no em molesteu us
donaré una subvenció anual." Ara
resulta que els "nois de la premsa"
no saben pas què fer i diuen que
almenys Colman i Powell no els han
fet proposicions difícils de resol-
dre...

... que el cas és que Rex Lesse havia
de presentar-se el següent dissabte
a la Tiffany, on havia de signar un
contracte les bases del qual ja esta-
ven tramitades i que va rebre un
volant de la direcció de l'estudi
dient-li que no calia que s'hi atan-
dés més...

... encara s'ocupen a Hollywood de
l'ull de vellut i lesions al nas i ge-
noll de Vivian Duncan. Sembla que
Rex diu que ell no ha lesionat nin-
gu i que els nyanyos se'ls féu Vivian
tot parodiant a Tibbet entrebancant
amb una tauleta de ferro, i que en
caure es va lesionar el genoll i l'ull
i el nas...

La premsa de Hollywood diu que
no cal pas que pensi tornar a tre-
ballar pel cinema. Rex diu que té
un contracte pel vodevil, i la dona
de Rex, que va divorciar-se al·legant
"crueltat" per part del seu marit,
diu: "Rex no pot haver pegat a
Vivian. Durant els quatre anys de
casats mai no va amenaçar-me ni
maltractar-me. És un cavaller..."

Cada cinc anys es produeix un
aconteixement cinematogràfic

Cada vint anys es produeix
una pel·lícula com

Cuatro de infanteria!

(Front occidental 1918)

Que es el tema obligat de totes
les converses

AVUI al

CAPITOL

Exclusiva: FEBRER I BLAY

CINEMATOGRAFICA ALMIRA

Rambla Catalunya, 46 - BARCELONA

Acaba d'adquirir per a Espanya i Colòmbia la darrera producció 100 per 100
sonora de la marca americana

TIFFANY -- STHAL

que presentarà en la temporada 1930-31 els següents films, per a disc i banda

3 Superproduccions tora del programa, titulades MAMBA

Tota ella en technicolor, amb JEAN HERSHOLT, ELEANOR BOARDMAN i RALPH
FORBES

El Zeppelin Perdido

grandiosa producció espectacular amb CONWAY TEARLE, VIRGINIA VALLI i
RICARD CORTEZ

PEACOCK ALLEY

magnífica super-comèdia de gran presentació; primera pel·lícula 100 per 100
sonora interpretada per l'estrella MAE MURRAY

10 Pel·lícules extraordinàries

totes elles 100 per 100 sonores amb artístes de primera categoria que oportu-
ment donarem a conèixer

10 Assumptes 100 per 100 sonors tots ells en technicolor
18 Dibuxos animats 100 per 100 sonors per la ninfeta Alicia

3 Superproduccions europees de primera categoria

DELICATESSE

formosa super-comèdia sonora de gran presentació interpretada per HARRY
LIEDTKE, DANIELA PAROLA, HANS JUNKERMAN

La muchacha del Volga

grandiosa producció dramàtica 100 per 100 sonora interpretada per
EVELYN HOLT i IGO SYM

20 PEL·LÍCULES MUDES

americanes i europees escollides de les millors marques

Oportunament es donaran més detalls

APARELL SONOR

per procediment de DISC I BANDA

Fabricat enterament a Barcelona

Cada dia s'acredita més

32 instal·lacions fetes

Cinematogràfica ASTREA, S. A.

Rambla Canaletes, 6 - Telèfon 12833 - BARCELONA

Xavier Güell ens diu...

"Ja ha estat completament acabada la producció que "Cinaes Renacimiento" ha editat en els estudis alemanys i que Xavier Güell ha supervisat."

Això ens digueren i nosaltres vàrem fer tot el que ens fou humanament possible per a entrevistar-nos amb Xavier Güell tan bon punt arribà d'Alemanya. Home de gran simplicitat i cultura, i encarregat gràcies als seus coneixements com a seleccionador, adaptador i supervisor de les versions castellanes de les produccions que aquesta societat editora faci, el senyor Güell ens va rebre amb tanta afabilitat que fins i tot ens va sorprendre. Li vàrem a prendre un temps preciós i ens l'oferíem gentilmente.

Moltes i interessants coses traiguérem en clar d'aquella conversa, i en donarem un extret als nostres lectors, futurs jutges del treball d'aquest interessant home.

"Cinaes Renacimiento", no han escatimat res perquè la producció en espanyol fos perfecta. La versió en castellà costarà, gràcies a les economies d'escenari que representa fer-ne tres versions amb els mateixos decorats, un milió i mig. El cost total de les tres versions és de quatre milions i mig, xifra que s'hauria de carregar íntegrament a la

versió espanyola si aquesta fos única.

Ens ha dit que fins en la part coreogràfica d'aquesta pel·lícula s'ha tingut en compte la perfecció, i es feren desplaçar les "Tiller Girls", el famós cos de ballarines de París a Alemanya.

Que el director Robert Florey, que també està encarregat del "decoupage", ha portat a cap una tasca minuciosa i artísticament perfecta. Que els escenaris són de Jacques Bousquets, mestres en la matèria, i que els decorats són una cosa formidable i han estat encarregats pel famós decorador berlinès Borsody.

Tècnicament—continua dient Xavier Güell—, la producció "El amor solfeando", és d'una perfecció insuperable. El treball de cambra era encarregat a Otto Kauturek i Eddy Hoch, que tenen a les seves ordres altres fotògrafs i ajudants. Els registres de veus són perfectes, no en va s'encarregà d'aquesta tasca el millor enginyer de la Todis, doctor Seidel.

Els artistes han estat curosament seleccionats. Alady, l'èxit còmic del qual en aquesta producció no té precedents, Imperi Argentina i Valentí Perera, són les tres primeres figures.

El treball de conjunt d'aquesta

producció ha estat estudiat de manera que tots els artistes tinguessin el paper d'un valor igualat.

Alady, malgrat això, sobresurt i cautiva a tots els espectadors que assistiren a la prova de la pel·lícula feta al propi estudi. Els altres artistes són Torrecilla, Ortiz de Zárate, Carlos Roman, Júlia Lajos, Lola Trillo i Fiorella.

Argumentalment crec que el públic també estarà content d'aquesta producció, que tantes qualitats artístiques i tècniques posseeix. És una comèdia interessant i plena de gràcia. "El amor solfeando", que primerament havia portat el títol de "El profesor de mi señora", és una d'aquelles pel·lícules que es veuran i sentiran amb gust. L'únic que es podrà dir és que els artistes no són artistes de fama mundial ni de grans pràctiques davant del micròfon, però això no es podrà considerar com un defecte, perquè tots han fet un veritable "tour de force" per tal que el públic de parla espanyola estigui content d'ells.

El diàleg d'aquesta versió castellana—continua dient-nos Xavier Güell—, ha estat fet pel periodista madrileny Josep Lluís Salado. També té una cançó amb lletra de Josep M. de Segarra i música del mestre Vives.

—.....?

Ara estem preparant una altra producció que segurament estarà basada en la novel·la d'un famós escriptor català modern. Després, encara que potser farem alguna altra producció amb iguals bases que aquestes, Cinaes pensa crear un Consorci Internacional, per tal de montar uns estudis a Barcelona i produir sols, dedicant-se de ple a la fabricació de films. Volem també que les pel·lícules que surtin de les nostres mans tinguin el caire d'internacionalisme, peculiar en les produccions americanes, però conservant i fomentant els nostres costums i el nostre temperament. Allunyar-nos de tipismes absurds i el que es produeixi produir-ho bé i a gust del públic.

No poden imaginar-se, ens diu el nostre interlocutor, com és deliciosa la meua tasca; em fa l'efecte que sóc una miqueta nigromant i que he d'endevenir amb el gust del públic tot el seu poverir d'illusions i satisfaccions.

Tot això, ens digué el simpàtic supervisor de les produccions Cinaes, i mentre això ens deia veírem com oberta davant seu, la taula de treball curulla d'obres d'autors catalans i castellans, tenia una de les més belles novel·les del nostre admirat Soldevila, cosa que ens féu suposar que la pròxima versió literària que adaptaria al cinema Xavier Güell seria d'aquest popularíssim i selecte escriptor.

Convençuts que de moment no tenia res més a dir-nos i que li prenem un moment preciós de la seva tasca "deliciosa" ens acomiadàrem del simpàtic adaptador i sortírem de Cinaes tot considerant com la gen-

tilosa i la intel·ligència poden agermanar-se amb l'art i la serietat.

I tots aquests factors els posa a contribució Xavier Güell per a la confecció intel·lectual de les produccions cinematogràfiques que prepara.

B. H.

Jane Winton s'ha casat per segona vegada i sembla que ho ha fet a Nova York, perquè el marit primer no tingués un disgust. Segons referències, W. Hubby volia immiscuir-se en la tria d'espòs de la seva ex-muller i ella va trobar que per triar Charlie Kenyon ja servia ella sola.

Els de Finlàndia esperen que obtindran un gran èxit: primer, una segona pel·lícula de guerra sense cap dona en el "cast" titulada "The Dawn Patrol"; segon, l'ajustament de les veus als tipus diferents que fa o va fer Lon Chaney en "The Unholy Three" (El Trio Fantàstic); tercer, el diàleg de la pel·lícula "Hollyday"; quart, el realisme de "The Big House"; i cinquè, la gran pel·lícula "For the Defense".

... d'una revista americana: "Una vegada (ah!, això ocorria en dies més feliços!) Amèrica feia pel·lícules i estava boja pels films. Ara sembla que la bogeria d'Amèrica per les pel·lícules s'ha transformat en una passió desmesurada pel golf. No es pensa ni es viu més que pel golf i per les carreres de cavalls. Sembla, però, que el golf predomina i que es fan pressos perquè l'hivern vingui ben de pressa i sigui ben sec, a fi de poder tenir els camps de golf en condicions magnífiques.

Sembla, però, que s'ha comentat d'una manera poc favorable les dificultats que un refredament podien portar a la realització d'una sonora i algunes signatures han determinat incloure en els contractes una clàusula receptant tauletes d'aspirina i limitant les hores de joc.

... Harry Richman, el famós ex-promès de Clara Bow, que gràcies a les seves relacions amb la gentil "star" va obtenir un contracte per les sonores, es troba que les seves cançons han resultat inútils, el seu contracte ha resultat inútil, la seva orquestració Marcel ha esdevingut inútil i la publicitat que s'ha fet ha estat completament inútil. Hollywood es riu d'ell encara no surt a la pantalla i de les seves protestes i pretensions quan n'és fora.

... Morgan Farley era un gran actor que interpretava en el Broadway obres d'alt dramatisma, com "Fata Morgana" i "The American Tragedy". Estava acostumat de sempre als primers papers i era mirat i

PRINCIPAL PALACE

Telèfon 11882

Aquesta nit i tota la setmana
tarda i nit

A LA PANTALLA:

La magnífica producció FOX, totalment parlada en espanyol,
EN NOM DE L'AMISTAT

A L'ESCENA:

Els "asos" del tango i de les cançons criolles

**IRUSTA, FUGAZOT,
DEMARE**

amb llur orquestra típica.

L'eminent cançonista

CONCHITA PIQUER

amb nou repertori, en el qual hi figura la cançó

"ADEU A ROMERO DE TORRES"

INTERMEDIS DE DANSES I ACROBACIES PER LA TROUPE

THE SVNDAY GIRLS

LA SETMANA ENTRANT:

El film d'optimisme DELIKATESSEN i els 11 BON JOHN GIRLS

Insistim en aquestes tres coses essencials

NO RES MÉS, QUE
Opereta sonora en color
NO RES MENYS, amb
MARILYN MILLER
L'IDOL de Barcelona
NI MENYS NI MÉS, QUE AL
TIVOLI
El Saló més bonic, luxós i confortable

Darreres projeccions!

Seleccions CINAES Verdaguer

(First National Vitaphone)

Aparells sonors WESTERN ELECTRIC

CENTRAL:

San Marcos, 42

MADRID

RENACIMIENTO-FILMS

SUB-CENTRAL:

Aragó, número 219

BARCELONA

Presentarà en la temporada 1930-31

la grandiosa superproducció d'ambient rus

TARAKANOVA

i 26 pel·lícules de la famosa marca americana COLUMBIA PICTURES, entre les quals destaquen:

LA REVISTA DE LOS NOVIOS

amb Alice White, Lloyd Hughes i M. Prevost

LA ISLA DEL DIABLO

amb Jack Holt, Ralph Graves i D. Sebastian

EL HOMBRE DE LA MELODIA

amb Alice Day, John St. Polis i Wm. Collier

AL VOLVER LA ESQUINA

amb George Sydney i Charles Murray

MUJERES LIGERAS

amb Barbara Stanwyck, Ralph Graves i Lowell Sherman

AGUILAS

amb Jack Holt, Lila Lee i R. Graves

13 COMIQUES D'UN ROTLLO
DE DIBUIXOS ANIMATS

NOTA: Tot aquest material és sonor i disposem de còpies sobre disc i banda.

considerat pels empresaris, autors i artistes amb molt de respecte. Va ésser contractat per treballar en produccions cinematogràfiques i ara es troba que a Hollywood l'han desterrat dels papers grans i vistosos. Ell no ho comprèn. Però Hollywood tampoc no el comprèn a ell. Ambdós s'han errat de camí i és molt trist equivocar-se d'aquesta manera

avui que Hollywood és l'àrbitre de tot el que sigui art i artistes.

... Sue Carol, Winnie Lighter (una nou vinguda del Broadway) i Lluïsa Fazenda tenen fama d'ésser les artistes que donen millors dinars tot i tenint en compte les dietes que convenen als artistes del cinema.

... Charles Bickford deia un dia, parlant de la seva pel·lícula "River's End": "És la primera i única "real" pel·lícula que jo he interpretat. En ella jo faig d'heroi i de traïdor, i només hi ha una escena en la qual no surto. Ara sí que puc dir que he "treballat" en un film..."

ARTISTES ASSOCIATS

és sinònim de bellesa, interès, bon gust i refinament artístic. Per això tenen sota aquest nom meravellosos artistes com Chaplin, Fairbanks, Pickford, Del Rio, Lillian Gish, Griffith, Swanson, Talmadge, les produccions sonores dels quals triomfaran arreu del món

19 GRANS PRODUCCIONS SONORES DE LLARG METRATGE, 14 PRODUCCIONS SONORES d'un rotllo i un interessant stock de pel·lícules mudes formen el material d'aquesta acreditada marca per a la temporada 1930-31.

RAMBLA DE CATALUNYA, 60 i 62
BARCELONA

Laboratori cinematogràfic TRILLA

Rosselló, 225

Telèfon 73554

BARCELONA

Tiratge de positius i títols

SILENCIOSOS

MOVIETONE

PHOTOPHON

La nostra organització permet el revelat i estampat de rotllos
de 300 metres sense empalmada ni talls.

Comentant l'esperit bèl·lic de les germanes Duncan i la facilitat amb què carreguen amb les "consequències", una revista americana va titular el comentari d'aquesta manera: "Les girls Duncan s'han guanyat l'ull de vellut anual". Ara resulta que Rosetta i Vivian han presentat demanda contra la revista que s'ocupa d'elles de manera tan poc respectuosa.

Sembla que Vivian Duncan diu que Rex va fer-li els nyanyos amb què ella, malgrat i les seves declaracions amoroses, li va donar carabassa. A Rex li va costar la brometa uns dies de reclusió, penyora de so d'ars i un ull de vellut, que Harold, el germà de Vivian, feu d'un cop de puny al rostre del simpàtic Rex. A tot això Nils Asther no hi digué res i a hores d'ara ja estan casats, ell i Vivian.

Es curiosa la pregunta que Cliff Edwards (Ukelele Ike) va fer al jutge durant les transmissions més

precises del seu divorci: "Escolti, senyor, voldria fer el favor de determinar qui s'ha de quedar amb el gosset de casa?" I com que el jutge no pogué evitar el somriure continuà: "Perdoni, no és cosa de bromar, la custòdia del gos em té molt preocupat."

Actualment Mary Pickford ha recomanat la filmació de "Forever Yours", que ja costava alguns milions quan va decidir deixar-la córrer. De l'antic "cast" només ha quedat Kenneth Mc Kenna. "La primera versió de la pel·lícula era molt dolenta" —va dir Mary. I un d'aquests que es dediquen a "reventadors" va dir: "Quan es va passar la prova dels primers milers de metres tots els que estaven en el cinema de l'estudi van caure en un estupor del qual trigaren a sortir tres dies. Què haurien fet els espectadors i els programistes amb públic en aquelles condicions?"

... abans de començar una producció

en la qual treballava Bickford es parlava davant d'ell del que els americans en diuen "see appeal", i aquest va dir: "Aquesta és una cosa que jo no comprenc entre nosaltres els artistes." La pel·lícula començà i la protagonista era la formosíssima noia Evelyn Knapp. Però heus ací que quan arribà l'hora del petó Charlie s'hi va abonar, i però de quina manera! Els cameramen deien: "Prou!", i el director: "Atxò ja dura massa!" El micròfon ja no funcionava i la màquina estava parada. Després de deu minuts, van poder convèncer Bickford que l'escena estava acabada i la noia va haver d'anar al departament de "Make-Up" a pintar-se de bell nou.

Ells d'Oray es dona molta importància dient que és de París, i diu amb un accent canadenc que esgarifa: "Jo tinc la sort d'haver nascut al formós París i mai no he posat un peu en terra francesa."

TEATRES

TEATRE NOVELTATS

Gran companyia catalana

Totes les tardes, les obres més celebrades de teatre català, a preus populars.

Aquesta nit, l'èxit grandios d'En SOLDEVILA:

MECENAS

Dijous, tarda, espectacles per a infants:

EL REI QUE NO REIA

d'En Folch i Torres

TEATRE CATALA ROMEA

Companyia Vila - Daví

Avui, nit, l'èxit de l'Artís.

Quina llàstima de xicot!

Demà, dimarts, nit.

2 Estrenes

LA FINESTRA OBERTA

comèdia en tres actes, versió catalana de S. Vilaregut

XANDI

un acte dividit en dos quadros, de MILLAS - RAURELL

Dimarts, tarda, l'èxit bomba.

Quina llàstima de xicot!

Tots els dijous i diumenges espectacles per a infants. L'obra del dia.

LA FLOR DEL LLIRI BLAU

A Hollywood ocorren curiosos contrastos, i no és pot menys que comentar amb ironia els que s'observen en la boda de Bebé Daniels i Ben Lyon. Fixeu-vos que allí es trobaren Colleen Moore i John Mc

Exclusives TORRES

presenta la seva producció muda
per a la vinent temporada 1930-31

PARIS-GIRLS

per Suzy Vernon

EL ARROYO

Louise Lagrange - Lucien Dalsace

EL TESORO FLOTANTE

Raymond Destac - Jackie Monnier

LA TENTACION

Claudia Violeix - Lucien Dalsace

EL BAILARIN DESCONOCIDO

André Roanne - Janet Young

UN DIA FELIZ

André Roanne - Dolly Davis

LA MUJER Y EL PELELE

Otonhita Montenegro - Raymond Destac

PORQUE TE AMO

Nicolas Rimsky - Elza Tamary

LA SEÑORA EMBAJADORA

Mady Christians - Diana Karenne

LA MUJER DEL VECINO

André Roanne - Dolly Davis

EL PASAJERO

Charles Vanel - Michele Verly

EL TRIUNFO DEL AMOR

Wilhelm Döllerle - Lien Deyers

UN HOGAR EN PELIGRO

June Marlowe - Olaf Föbnn

12 pel·lícules sonores d'un rotlló: 6 en
technicolor i 6 en negre

Sr. Empresari: Totes les produccions de la famosa marca Gineromans són una garantia d'èxit i poden concepir-se com les millors pel·lícules mudes que es presentaran aquesta temporada.

Demaneu dates i detalls a EXCLUSIVES TORRES

Carrer de València, número 234 - Telèfon 77015. — BARCELONA

TEATRE NOU

Companyia SAUS DE CABALLE

Director: P. SEGURA

Totes les tardes, a les 4:30. Vermuts populars representant-se les obres millors del teatre lliure.

Aquesta nit, a les deu, i cada nit, l'obra que cada dia entusiasma més el públic.

PACA, LA TELEFONISTA

pels seus genials interpretadors
M. VAZQUEZ, A. SAUS, A. WIDEN, P. SEGURA, BLANCA, UGHETTI, AZNAR i ARTEAGA.

Cormic (acabats de divorciar). Lowell Sherman i la seva esposa Helen Costello es trobaren amb Paulina Garon l'ex de Lowell. I Joe Schenck el marit de Norma Tal-

TEATRE GOYA

Companyia de

ALFONS VIDAL I PLANES

Primera actriu:

OARME SANCHEZ

Aquesta nit, a un quart d'onze. L'èxit SOROLLOS de l'obra d'Alfons Vidal i Planes.

EL LOCO DE LA MASIA

Totes les tardes.

SANTA ISABEL DE CERES

Totes les nits.

EL LOCO DE LA MASIA

madge, que deia amb veu enfàtica: "Jo puc dir que Norma i jo som completament feliços, i no hem pensat mai en el divorci." I Norma és a París... a París en el pic de l'estiu.

amb el seu galan espanyol Lluís Alfonso... Ella també és feliç, així Schenck té raó i tots estan contents.

Leonora Ulric i Sidney Blackmer es casaren en secret. La boda va ésser ignorada de tothom i Sydney diu que per conservar la felicitat i la pau novel·lesca, tan propícia a l'amor, cal tenir el matrimoni secret. Això durà un any, quan heus ací que un dia Sydney entrà tot ciclebrat a l'habitació d'Ulric com si hi tingués un dret i estigués a casa seva. Els que observaren l'actitud de Leonora no van trobar cap "stranyesa en els seus ulls, i malgrat que s'imposaren i tractaren de dissimular, Hollywood parlà d'immoralitats i d'altres coses grosses. Aleshores Sydney no tingué més remei que descobrir el que tant volia que restés secret, i ara la gent pensa que acabada la part novel·lesca de la boda hi haurà divorci.

Dijous,
dia 9

SALO CATALUNYA

Inauguració
cinema sonor

COMPAGNIA ITALIANA DEL CAVI

Cablegrama

COMUNICACIÓN DIRECTA
ENTRE
ITALIA, ESPAÑA y
AMÉRICA del NORTE y SUR

TELEGRAFICI SOTTOMARINI

via Italcable

BARCELONA

Estación y Oficinas: Palacio de Correos y Telégrafos

Servicio Permanente - Vía toda latina

Recibido a las

ALL DRL61 HOLLYWOOD CALIF 57 26

NLT HOREN FOXFILM BARCELONA

CELEBRO ESTA OPORTUNIDAD PARA SALUDAR CORDIALMENTE AL PUBLICO DE BARCELONA, A ESOS BUENOS AMIGOS Y COMPANEROS FOOTBALLISTAS. ESTOY SEGURO LES AGRADARÁ "DEL MISMO BARRO". ES UNA GRAN PELICULA Y ESTOY ORGULLOSO DE HABER SIDO ELEGIDO POR EL ESTUDIO FOX PARA ACTUAR EN ELLA. MIS AFECTUOSOS SALUDOS A TODOS.

JUAN GARCHITORENA

DEL MISMO BARRO

Drama de la vida social totalment parlat en espanyol per Joan Torenà (Gachitorenà) - Mona Maris - Carles Villaries i Maria Calvo

OR DE LLEI **FOX** DE LA PANTALLA